

obmezení plné moci bylo anebo při náležité bedlivosti mohlo býti známo. Žalobce poukazuje však právem ještě k tomu, že žalovaná svému manželu ono právo k zastoupení neodňala, nýbrž jen ve vnitřním poměru obmezila na ten způsob, že si vyhradila schválení. Ze seznání žalované, že manžel jest oprávněn jménem jejím jednati, plyne, že svému manželu toto z § 1238 a 1029 obč. zák. plynoucí právo k zastoupení ponechává a je pouze tímto způsobem obmezuje. Obmezení toto neznamená však v podstatě nic jiného, než tajnou plnou moc po rozumu § 1017 obč. zák., která však nemůže býti na úkor třetích osob, které s manželem jednají bezelstně v důvěře v onu zjevnou plnou moc, která se jeví v oprávnění, přenechaném manželu dle § 1238 a 1029 obč. zák. Ježto se strany žalované nebylo tvrzeno, že žalobce na obmezení zákonného práva k zastoupení manželky byl upozorněn anebo jinak o něm vědomosti nabyl anebo nabýti mohl, nemůže žalovaná z tohoto důvodu s úspěchem popíráti závaznost ujednání svého manžela se žalobcem. Neobstojí tedy tento důvod zamítnutí, na nějž jedině se odvolací soud obmezil, ježto námitku tuto patrně pokládal za nejširší, a ježto důsledkem toho zůstalo odvolání co do dalších námitek nevyřízeno, bylo vyhověti dovolání, rozsudek odvolacího soudu zrušiti a nové rozhodnutí mu uložit.

Čís. 7357.

Předpisu § 502, čtvrtý odstavec, c. ř. s. nelze použiti, byl-li původní rozsudek soudu první stolice zrušen odvolacím soudem důsledkem zrušovacího usnesení nejvyššího soudu, který sám vyslovil právní názor, nanejvýš byl-li právní názor vysloven nejvyšším soudem ve způsobu zásadní právní směrnice, aniž by se dotýkal rozhodnutí o jednotlivých sporných bodech projednávaného případu.

(Rozh. ze dne 29. září 1927, Rv II 831/26.)

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání obou stran.

D ů v o d y:

Podle rozsudku prvního soudu byl žalovaný na žalobu žalobkyně, omezenou na 721 Kč 80 h s přísl., odsouzen k zaplacení 351 Kč 64 h, napadeným rozsudkem odvolacího soudu byl k odvolání obou stran rozsudek ten změněn potud, že žalovaný byl odsouzen zaplatiti žalobkyni 358 Kč 64 s úroky, tedy oproti rozsudku prvního soudu o 7 Kč více. Z rozsudku tohoto podávají dovolání obě strany, žalobkyně proto, že žaloba její byla co do 363 Kč 16 h zamítnuta, žalovaný proto, že žaloba

nebyla zamítnuta zúplna. Pokud se týče žalobkyně, jde při zamítnutí 363 Kč 16 h a, pokud se týče žalovaného při přiřknutí 351 Kč 64 h o souhlasná rozhodnutí nižších soudů. Oba dovolatelé odůvodňují přes to, že jde o předmět sporu pod 2.000 Kč, přípustnost dovolání tím, že rozsudek soudu první stolice byl vynesena následkem zrušovacího usnesení soudu odvolacího, jež nebylo podle § 519 čis. 3 c. ř. s. odporovatelným (§ 502 odstavec čtvrtý c. ř. s.), leč neprávem. Předpis čtvrtého odstavce § 502 c. ř. s. připouští výjimkou z obecného pravidla třetího odstavce dovolání proti souhlasným rozsudkům nižších soudů ve sporech pod 2.000 Kč tehdy, když byl rozsudek prvního soudu vydán na základě zrušovacího usnesení soudu odvolacího, kterým tento soud zrušil rozsudek soudu prvního, vysloviv pro nové rozhodnutí závazně právní názor. Zákonodárný ohled tohoto výjimečného ustanovení záleží, jak v rozhodnutí čis. sb. 5440 n. s. jest blíže vyloženo, v tom, že v takových případech shodná rozhodnutí nižších soudů zakládají se vlastně jen na právním posouzení soudu odvolacího, ježto první soud, jsa jím vázán, nemohl volně rozhodovati a musel své rozhodnutí zaříditi dle toho jemu předepsaného právního názoru. Z toho důvodu jevílo se naléhavou potřebou, aby právní názor odvolacího soudu, položený rozhodnutí za základ, mohl dojiti přezkoumání u soudu dovolacího. O takovýto případ však v projednávané věci nejde. Zrušení dřívějšího rozsudku soudu první stolice nestalo se z odchýlného právního názoru, který pro první soud závazně vyslovil soud odvolací, nýbrž důsledkem zrušovacího usnesení nejvyššího soudu, který sám vyslovil právní názor, vížící soud odvolací, a který pak, když odvolacím soudem rozsudek soudu prvního byl zrušen a jemu nové projednání a rozhodnutí věci bylo uloženo, vázal i soud první stolice. Na tento právní názor jest vázán ovšem i nejvyšší soud a nemůže a nesmí se od něho odchýliti, důsledkem čehož nemůže býti věc k vůli tomu, t. j. k vůli přezkoumání právního názoru, který byl podkladem nynějšího rozhodnutí prvního soudu, znovu na nejvyšší soud předkládána. tak že tu nedopadá zmíněný důvod zákonodárcův, pro který v případech vytčených ve čtvrtém odstavci § 502 c. ř. s. výjimečně se připouští dovolání jinak nepřípustné. Ostatně právní názor, jež nejvyšší soud ve svém zrušovacím usnesení vyslovil, není žádnou ze stran dovoláním napaden; názor ten byl kromě toho vysloven ve způsobu zásadní právní směrnice, aniž se dotýkal rozhodnutí o jednotlivých sporných bodech projednávaného případu. Tyto sporné body v mezích této základní právní směrnice byly naopak nižšími soudy řešeny zcela volně a nezávisle. Z toho jest patrno, že tento případ nelze podřaditi pod ustanovení § 502 čtvrtý odstavec c. ř. s., nýbrž že spadá pod ustanovení třetího odstavce tohoto paragrafu a podle toho jsou dovolání obou stran nepřípustná, pokud se dotýkají shodně rozsouzené části sporného nároku. Pokud jde o částku 7 Kč, v příčině níž byl rozsudek soudu prvního změněn a jež záleží v položce opisu a podání při dvou dopisech účtované žalovaným žalobkyni, jest dovolání nepřípustné podle § 502 odstavec druhý c. ř. s., ježto jde o věc nepatrnou (§ 448 c. ř. s.). Důsledkem toho bylo obě dovolání odmítnouti.